

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

26 februarie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal în componența:
președinte – Constantin Gurschi,
judecători – Ion Arhiliuc și Liliana Catan,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocata Procopciuc Angela în numele inculpatei Sîrbu Tatiana și de însuși inculpată, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 02 octombrie 2013, în cauza penală privind-o pe

Sîrbu Tatiana Teodor, născută la 10 februarie 1955, originară din s. Zăicani, r-nul Rîșcani, domiciliată în mun. Bălți, str. Conev 21, ap. 64.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță:

1) 03.02.2010 – 07.04.2011;

Instanța de apel:

1) 17.05.2011 – 23.11.2011;

2) 27.06.2012 – 02.10.2013;

Instanța de recurs:

1) 23.03.2012 – 05.06.2012 dispusă rejudecarea;

2) 17.12.2013 – 26.02.2014.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Bălți din 07 aprilie 2011, în privința lui Sîrbu T. a fost încetat procesul penal privind săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 166 alin. (2) lit. b) CP, deoarece fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

Totodată, s-a constatat că Sîrbu T. este vinovată de săvîrșirea contravenției prevăzute de art. 335 din Codul contravențional, însă s-a dispus încetarea procesului contravențional în privința ei, din motivul expirării termenului de prescripție de tragere la răspundere contravențională.

Măsura preventivă aplicată în privința lui Sîrbu T., de nepărsire a localității, a fost revocată.

2. În fapt, Sîrbu T. a fost învinuită pentru că, la 02 decembrie 2009, pe la orele 12⁰⁰, fiind în incinta farmaciei sale de pe str. Bulgară 78/17, mun. Bălți și avînd în vizită o comisie în vederea executării hotărîrilor judecătorești, din componența căreia făceau parte: Bumbac R. – executor judecătoresc, Cîșlaru T. și Petrov E. – polițiști, Leveruc N., Cecoi A., Popescu L., Barciuc D., Budan O., Mighic V., avînd scopul de a le leza dreptul la libertate a membrilor comisiei, a ieșit din incinta farmaciei și fără a-i preîntîmpina pe aceștia a încuiat ușa farmaciei cu un lacăt, după ce s-a deplasat într-o direcție necunoscută, din care motiv cetățenii respectivi s-au aflat încuiați în farmacie contrar voinței lor în decursul a 2 ore, pînă la intervenția echipei de salvatori din cadrul Direcției situații excepționale a mun. Bălți, care au tăiat ușa eliberîndu-i, fapt prin care Sîrbu T. i-a privat pe acești cetățeni ilegal de libertate.

În drept, pe baza stării de fapt expuse mai sus, faptele inculpatei, potrivit rechizitoriului, au fost încadrate juridic în baza art. 166 alin. (2) lit. b) CP – adică, privațiunea ilegală de libertate a unei persoane, dacă acțiunea nu este legată de răpirea acesteia, săvîrșită asupra mai multor persoane.

La caz, prima instanță a statuat că acțiunile lui Sîrbu T. întrunesc elementele constitutive ale contravenției prevăzute de art. 335 din Codul contravențional – *exercitarea în mod arbitrar a unui drept efectiv sau presupus prin încălcarea ordinei stabilite de legislație, fără cauzarea daunei considerabile persoanei.*

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare în termenul și modul prevăzut de art. 401- 402 CPP, a fost atacată cu apel de către procuror, care a solicitat casarea acesteia, cu dispunerea condamnării lui Sîrbu T. în baza art. 166 alin. (2) lit. b) CP, la 3 ani închisoare și cu suspendarea condiționată a pedepsei pe un termen de probă de 2 ani, invocînd că prima instanță nu a luat în considerație că pe cauză au fost prezentate probe, concludente, elocvente, ce demonstrează vinovăția lui Sîrbu T. în infracțiunea imputată. Instanța incorect a apreciat probele pe cauză, dînd prioritate declarațiilor inculpatei și sorei acesteia, Punga Iu., neținînd cont că declarațiile acestora se resping prin declarațiile părților vătămate, cît și prin alte probe obiective administrate la caz.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 23 noiembrie 2011, a fost respins ca nefondat apelul procurorului și menținută sentința fără modificări.

5. Instanța de apel și-a argumentat soluția adoptată prin aceea că, nici în cadrul urmăririi penale, nici în cadrul ședințelor de judecată, nu au fost prezentate probe elocvente care ar demonstra, că Sîrbu T. ar fi avut intenție directă de a priva de libertate persoanele ce se găseau în incinta farmaciei sale la data de 02.12.2009.

6. Nefiind de acord cu decizia menționată, procurorul invocînd temeiul prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6), 12) CPP, a declarat recurs ordinar, prin care a solicitat casarea deciziei instanței de apel, cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță, menționînd că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat de către procuror, decizia atacată nu cuprinde motivele pe care se

întemeiază soluția și că faptei săvârșite de către Sîrbu T. i s-a dat o încadrare juridică greșită. La fel, recurentul a mai specificat că, instanța de apel urma să aprecieze critic declarațiile inculpatei și a martorului Punga Iu., precum că, anterior, au mai fost cazuri, cînd ușa respectivă s-a încuiat singură și au fost nevoite să apeleze la serviciile unui meșter.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 05 iunie 2012, s-a dispus admiterea recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Bălți, Costăș V., s-a casat decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 23 noiembrie 2011 în privința lui Sîrbu T., cu dispunerea rejudecării cauzei de către Curtea de Apel Bălți, în alt complet de judecată.

8. În argumentarea soluției adoptate, instanța de recurs a menționat că fondul cauzei se consideră nerezolvat ori de cîte ori instanța nu va examina și nu se va pronunța asupra chestiunilor de fond ale procesului.

Colegiul lărgit a considerat drept incorectă motivarea adusă întru susținerea soluției instanței de apel, unde s-a reținut că: *„nici în cadrul urmăririi penale, nici al ședințelor de judecată, nu au fost prezentate probe elocvente care ar demonstra, că Sîrbu T. ar fi avut intenția directă de a priva de libertate persoanele ce se găseau în incinta farmaciei la data de 02.12.2009.”*

Această motivare este în contradicție cu declarațiile consecvente și pertinente ale părților vătămate, de tot 9 persoane, care au declarat, că au fost încuiate de inculpata Sîrbu T. în farmacie și au stat 2 ore în farmacie încuiate.

De asemenea, nu au fost menținute de instanța de recurs și cele invocate de instanța de apel precum că, *„inculpata Sîrbu T. a fost expropriată de averea personală, punînd la îndoială legitimitatea acțiunilor persoanelor respective și că art. 46 al Constituției garantează proprietatea privată, ca și art. 17.1 al Declarației Universale a Drepturilor Omului (vol. II, f.d. 288-289).*

Această motivare este în contradicție cu Primul protocol adițional la Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale din 04.11.1950, care stipulează, că *„orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decît pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege...”*.

Instanța de apel urma să verifice minuțios hotărîrea Judecătorei Bălți din 17.11.2009 (vol. II, f.d. 90-92), prin care bunurile ridicate de executorul judecătoresc la data de 02.12.2009, în componența comisiei din 9 persoane, nu au fost restituite inculpatei, respingîndu-se cererea în această parte ca neîntemeiată, deoarece în ședința de judecată s-a stabilit că *„bunurile au fost realizate în contul achitării datoriei, în baza hotărîrilor de încasare a datoriilor, care au stat și la baza aplicării sechestrului, care nu au fost anulate și careva temeieri prevăzute de art. 154 Cod de executare pentru restituirea bunurilor ridicate nu există”*. Această hotărîre nu a fost atacată de inculpata Sîrbu T., astfel devenind irevocabilă.

Instanța de recurs a mai apreciat critic, motivarea precum că, „*erau geamuri, sticle la ușă, care fiind stricate puteau servi ca o cale pentru ieșirea din farmacie*” (vol. II, f.d. 289). Or, instanța de apel a motivat soluția respectivă bazându-se pe presupunerile subiective ale instanței, reieșind din vizionarea unor fotografii (vol. II, f.d. 133-134), căci nu s-au efectuat în instanța de apel nici cercetări la fața locului, nici măsurări - schițe, care ar combate declarațiile a 9 părți vătămate, care unanim au declarat că o altă ieșire din farmacie, decît tăierea ușii de la intrare nu au găsit, iar partea vătămată Popescu L. a mai declarat, că chiar dacă ar fi fost stricată sticla de la ușa de la intrare, ea din cauza complecției sale nu ar fi putut ieși din farmacie, ea și-a pierdut cunoștința în farmacie, fiind luată cu ambulanța îndată după tăierea ușii.

Reieșind din aceste motive, Colegiul lărgit a constatat, că instanța de apel a examinat pur formal apelul declarat de procuror, nu s-a clarificat care probe și circumstanțe sunt pertinente și importante în speța dată pentru justa soluționare a fondului cauzei, adoptînd o decizie neargumentată la modul cuvenit, care urmează a fi casată cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel.

9. Rejudecînd cauza, potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 02 octombrie 2013, s-a dispus admiterea apelului declarat de procurorul în procuratura mun. Bălți, Belinschi V., cu casarea sentinței Judecătoriei Bălți din 07 aprilie 2011 și pronunțarea unei noi hotărîri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Sîrbu T., a fost recunoscută vinovată și condamnată în baza art. 166 alin. (2) lit. b) CP, la 2 (doi) ani închisoare.

În baza art. 90 alin. (1), (2) și (6) CP, executarea pedepsei a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 2 (doi) ani, iar măsura preventivă aplicată în privința lui Sîrbu T. – obligarea de nepărăsire a localității, a fost revocată.

10. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a menționat că, în cadrul cercetărilor judecătorești în prima instanță și în instanța de apel, inculpata Sîrbu T., a înaintat versiunea precum că, la 02.12.2009, în momentul cînd părțile vătămate în incinta farmaciei efectuau procedura de sechestrare a bunurilor ÎI „Sîrbu T.T.”, dînsa părăsind farmacia nu a încuiat cu cheia lacătul ușii de la intrare, însă lacătul fiind defectat și astfel, cînd ea a închis ușa din afară, acesta s-a încuiat de singur, totodată, menționînd că, anterior, au mai fost așa cazuri.

Faptul precum că anterior același lacăt din cauza defectului a mai blocat ușa la intrare în farmacie a fost susținut și de martorii: farmacistul Punga Iu. și Racovschi E.. Colegiul critic a apreciat declarațiile acestor martori dat fiind faptul că ei sînt persoane direct interesate în acest caz.

Mai mult, declarațiile inculpatei și a martorilor Punga Iu., Racovschi Iu., evident și incontestabil se combat prin declarațiile martorului Rusnac A., conform căror, la 02.12.2009, dînsul în componența grupei operative, ca expert criminalist a secției tehnico-criminalistice CMP Bălți s-a deplasat la fața locului - farmacia II „Sîrbu T.T.” Acolo a demontat și apoi a examinat lacătul de la ușa de la intrare în farmacie. Acest

lacăt era funcțional și fără oarecare defecte, după construcția mecanismului lacătul nicidecum nu putea să se închidă singur, închiderea lui era posibilă doar cu cheia.

Faptul că lacătul de la ușa de intrare în farmacie intenționat a fost închis de către inculpata Sîrbu T.T. la fel se confirmă prin declarațiile părților vătămate - Bartnic D., Popescu L., Liveriuc N., Budan O., Bumbac R. și Mighic V.. Astfel, dînșii în fața instanței de apel univoc au declarat că în timpul efectuării procesului de sechestrare a bunurilor în farmacie, Sîrbu T. a ieșit din farmacie, în fața lor demonstrativ a încuiat cu cheia lacătul ușii de la intrare, după ce, la fel, demonstrativ le-a arătat cheia și a plecat de acolo lăsîndu-i pe ei încuiați în încăperea farmaciei.

În baza celor expuse, Colegiul a ajuns la concluzia că probele menționate, fiind în acord între ele, formează un ansamblu probatoriu prin care evident se dovedește vinovăția inculpatei Sîrbu T. de săvîrșirea infracțiunii imputate și, totodată, totalmente combat probele aduse, pe caz, de către partea apărării.

La stabilirea pedepsei inculpatei Colegiul a ținut cont de circumstanțele cauzei, de personalitatea inculpatei, și de faptul săvîrșirii pentru prima dată a unei infracțiuni, la fel și de atitudinea ei față de fapta săvîrșită.

11. Decizia instanței de apel a fost atacată cu recurs ordinar de către avocata Procopciuc A. în numele inculpatei Sîrbu T. și de însuși inculpată.

Cu toate că, au fost depuse două recursuri ordinare separate, la data de 22 noiembrie 2013 și, respectiv, la 29 noiembrie 2013, recurenții au invocat aceleași temeuri și cerințe în ambele cereri, din care considerente instanța de recurs se va referi, în continuare, privitor la primul recurs.

Or, recurenții solicită, în recursul declarat, casarea deciziei instanței de apel din 02 octombrie 2013, cu menținerea sentinței instanței de fond din 07 aprilie 2011, fără modificări.

În motivarea cerințelor, se invocă că, la judecarea cauzei în apel instanța a încălcat dreptul inculpatei la un proces echitabil și contradictoriu, precum și, principiul egalității armelor în procesul penal.

Astfel, recurenții menționează că instanța de apel a dat o apreciere critică probelor aduse de apărare, fără a avea nici un suport juridic, bazîndu-se doar pe faptul că martorul Punga Iu., este sora inculpatei, iar această încălcare a instanței de apel face ca procesul în privința inculpatei să fie inechitabil și contrar exigențelor prevăzute de art. 6 CEDO.

Recurenții mai consideră că, în decizia instanței de apel, nu a fost constatată latura obiectivă a infracțiunii prevăzute de art. 166 CP, și anume, nu a fost dovedită intenția directă a inculpatei - element al componenței de infracțiune, de a priva de libertate părțile vătămate. Totodată, instanța de apel nu a dat răspuns la toate argumentele expuse de partea apărării, și a adoptat o soluție nemotivată și ilegală privitor la condamnarea lui Sîrbu T., în baza art. 166 alin. (2) lit. b) CP.

De asemenea, s-a invocat că, executorii judecătorești nu au avut nici un temei

legal să se afle în incinta farmaciei, să înceapă procedura de executare cu sechestrarea bunurilor din farmacie, fără asigurarea drepturilor debitorului, T. Sîrbu, la contestarea actelor și acțiunilor ilegale ale executorilor judecătorești.

În același timp, recurenții menționează că poziția acuzării precum că inculpata Sîrbu T., nu a fost în drept să plece samovolnic din încăperea farmaciei, unde începuse procesul de executare, este lipsită de sens și de temei legal, deoarece nici o lege nu obligă debitorul să se afle în anumit loc și la un anumit timp, afară de arestarea sau reținerea penală sau contravențională.

În drept, recursul ordinar declarat se motivează cu trimitere la prevederile art. 385 alin. (4), 420-422, 427-435 alin. (1) pct. 2), 436 CPP, art. 37 CP, art. 29 Constituția RM.

12. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este inadmisibil, pentru următoarele considerente.

12.1. Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) CPP, instanța de recurs, examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) CPP, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 CPP, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurenți.

Din textul recursului declarat, se constată că recurenții invocă, în drept, prevederile art. 420-427 CPP, fără a specifica la care aliniate și puncte din normele respective se referă pretinsele erori admise la judecarea cauzei în ordine de apel în privința inculpatei Sîrbu T..

Însă, dispoziția art. 430 CPP, stipulează căror cerințe trebuie să corespundă cererea de recurs și, în special, textul recursului trebuie să conțină argumentarea ilegalității hotărârii atacate, cu indicarea temeiurilor prevăzute de art.427 CPP (unul sau mai multe din acestea) și cu invocarea problemei de drept ce persistă în cauză, indicînd care este eroarea comisă de instanța ierarhic inferioară.

Colegiul penal reține că, art. 427 alin. (1) CPP, prevede 16 temeiuri de declarare a recursului ordinar, astfel, dacă o parte a procesului consideră că soluția instanței de apel conține erori de drept și o atacă în instanța superioară, atunci ea este obligată, conform art.430 pct. 5) CPP, să motiveze recursul și să arate eroare ce s-a comis în coraport cu cel puțin unul din temeiurile enumerate în art.427 alin.(1) CPP. În cazul în care autorul nu invocă concret în recurs temeiul pe care se bazează din cele reglementate de norma procesuală, un asemenea recurs se consideră ca necorespunzător după conținut, deoarece nu îndeplinește exigențele prevăzute de pct. 5) a art. 430 CPP și urmează a fi respins ca inadmisibil.

12.2. În continuare, cu referire la criticele recurenților ce țin de pretinsa încălcare

admisă de instanța de apel, privitor la dreptul inculpatei la un proces echitabil și contradictoriu, precum și, cu privire la încălcarea principiului egalității armelor în procesul penal în privința ultimei, dat fiind că instanța de apel a dat o apreciere critică probelor aduse de apărare, fără a avea nici un suport juridic, bazându-se doar pe faptul că martorul Punga Iu., este sora inculpatei, instanța de recurs relevă următoarele.

Așadar, în ceea ce privește faptul dacă o asemenea situație reprezintă o eroare de drept, Colegiul menționează că, în conformitate cu art. 93 alin. (2) CPP, declarațiile martorilor, părților vătămate și ale inculpatei se consideră probe egale, legea nu stipulează că depozițiile martorilor sau a părților vătămate au prioritate față de cele ale inculpatei, iar instanța de judecată, având în vedere egalitatea părților în proces, este obligată să asigure cercetarea tuturor circumstanțelor cauzei și probele prezentate de părți, în egală măsură, ca, ulterior, să le dea acestora o apreciere obiectivă și sub toate aspectele.

Din analiza prevederilor legale menționate și în raport cu decizia recurată, Colegiul conchide că instanța de apel a respectat această obligație, a apreciat în mod obiectiv atât declarațiile inculpatei, a părților vătămate, cât și ale martorilor, care și-au găsit confirmarea și prin alte probe recercetate în cadrul ședințelor instanței de apel. După cum rezultă din textul deciziei, instanța de apel a descris conținutul acestor probe în modul în care dînșii au relatat informațiile cunoscute de ei, referitor la infracțiunea prevăzută de art. 166 CP și le-a dat o apreciere obiectivă și corectă.

Mai mult că, din textul deciziei instanței de apel, se constată că, instanța a statuat asupra faptului că declarațiile inculpatei și a martorilor Punga Iu. și Racovschi Iu., se combat prin declarațiile martorului Rusnac A., care a declarat că, la 02.12.2009, dînsul fiind în componența grupei operative, ca expert criminalist a secției tehnico-criminalistice CMP Bălți, s-a deplasat la fața locului - farmacia II „Sîrbu T.T.”, unde a demontat și apoi a examinat lacătul de la ușa de la intrare în farmacie. Acest lacăt era funcțional și fără oarecare defecte, după construcția mecanismului lacătul nicidecum nu putea să se închidă singur, închiderea lui era posibilă doar cu cheia. Faptul că lacătul de la ușa de la intrare în farmacie intenționat a fost închis de către inculpata Sîrbu T., la fel, se confirmă prin declarațiile părților vătămate - Bartnic D., Popescu L., Liveriuc N., Budan O., Bumbac R. și Mighic V.. Astfel, dînșii în fața instanței de apel univoc au declarat că în timpul efectuării procesului de sechestrare a bunurilor în farmacie, Sîrbu T. a ieșit din farmacie și demonstrativ a încuiat cu cheia lacătul ușii de la intrare, după ce, la fel, demonstrativ le-a arătat cheia și a plecat de acolo lăsându-i pe ei încuiați în încăperea farmaciei.

Reieșind din cele expuse, instanța de recurs apreciază drept vădit neîntemeiate criticile recurenților privitor la încălcarea exigențelor prevăzute de art. 6 CEDO, la judecarea cauzei în ordine de apel în privința lui Sîrbu T., totodată, menționînd că Colegiul penal al Curții de Apel Bălți a ajuns la concluzia corectă că probele cercetate, coroborînd între ele, formează un ansamblu probatoriu prin care evident se

dovedește vinovăția inculpatei Sîrbu T. de săvîrșirea infracțiunii imputate și totalmente combat probele aduse, la caz, de către partea apărării.

Asupra celor constatate se impune și mențiunea că, chestiunea de apreciere a probelor dată de instanțele ierarhic inferioare, invocată de recurenți, ține de starea de fapt a cauzei, iar stabilirea acesteia este de competența instanței de fond și apel. Prin urmare, în lumina jurisprudenței constante a Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție, se reține că regula generală desprinsă din dispozițiile art. 427 alin. (1) CPP, prevede că la etapa de judecare a recursului ordinar instanța de recurs verifică erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în baza temeiurilor stipulate expres de norma respectivă, dar nu apreciază sau face o reapreciere a stării de fapt reținute în speță.

12.3. Referitor la criticile recurenților, în partea ce ține de soluția adoptată pe cauza civilă în privința lui Sîrbu T. și procedura de executare a hotărîrii judecătorești civile, instanța de recurs menționează că aceste critici nu cad sub incidența erorilor de drept prevăzute de art. 427 CPP și, respectiv, asupra lor Colegiul penal nu se va expune în prezenta decizie.

12.3. Așa cum se constată din recursul declarat, un alt argument al recurenților se referă la faptul că, instanța de apel nu și-a motivat suficient soluția de condamnare a lui Sîrbu T., în baza art. 166 alin. (2) lit. b) CP și nu a dat răspuns la toate argumentele expuse de partea apărării.

Pretinsa eroare, cu toate că nu a fost expres indicată de recurenți, se circumscrie pct. 6) din alin. (1) al art. 427 CPP, care prevede că, hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara eroarea de drept comisă la judecarea cauzei, în cazul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau dispozitivul hotărârii redactate nu corespunde cu dispozitivul pronunțat după deliberare.

Însă, așa cum rezultă din textul deciziei atacate, Colegiul penal constată că instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) CPP, astfel, decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la caz, la adoptarea soluției expuse în pct. 9 din prezenta decizie.

Mai mult ca atât, din materialele dosarului rezultă, că instanța de apel, în cauza dată, în conformitate cu prevederile art. 101 CPP, a examinat complet și obiectiv probele administrate la dosar, verificându-le sub aspectul pertinenței și concludenței, atât cele ale apărării, cât și cele ale acuzării, fapt ce face, ca concluzia despre admiterea apelului declarat de procuror, să fie întemeiată. Soluția adoptată, la caz, de instanța de apel, este pe deplin confirmată prin ansamblul de probe expuse și analizate în hotărârea atacată, iar probatoriul administrat coroborînd în ansamblul, confirmă vinovăția inculpatei în săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 166 alin. (2) lit. b) CP.

La fel, instanța de recurs reține că, în conformitate cu prevederile art. 414 CPP,

instanța de apel, judecând apelul, a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță și conform materialelor din dosar, ajungând la concluzia că sentința atacată este ilegală și neîntemeiată, iar la adoptarea sentinței instanța de fond a dat o apreciere eronată probelor administrate și incorect a ajuns la concluzia expusă în pct. 1 al prezentei decizii.

Or, în fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală și întemeiată.

Cu referire la cele invocate de recurenți precum că, instanța de apel la judecarea apelului declarat nu s-a pronunțat asupra tuturor argumentelor invocate de partea apărării, Colegiul penal menționează că motivarea hotărârii este un proces de analiza și sinteza a actelor și lucrărilor dosarului care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor de amănunt, atâta timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, așa cum s-a procedat, de altfel, în cauza de față. Investită cu o situație de fapt, instanța de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, a expus situația de fapt reținută și a concluzionat corect că aceasta se circumscrie încadrării juridice menționate în rechizitoriu, potrivit căreia Sîrbu T., a fost învinuită de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 166 alin. (2) lit. b) CP, adică de privațiunea ilegală de libertate a unei persoane, dacă acțiunea nu este legată de răpirea acesteia, săvârșită asupra mai multor persoane.

12.4. În continuare, se mai constată că recurenții critică decizia instanței de apel, sub aspectul că, prin acțiunile săvârșite de inculpată nu au fost întrunite elementele infracțiunii prevăzute de art. 166 alin. (2) lit. b) CP.

Instanța de recurs constată că, potrivit textului recursului, eroarea de drept menționată nu este încadrată în nici unul din punctele prevăzute de art. 427 la alin. (1) CPP, totuși, această eroare se încadrează în temeiul din pct. 8) al normei nominalizate, care reglementează că, decizia instanței de apel poate fi atacată cu recurs dacă nu au fost întrunite elementele infracțiunii, sau instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blânde.

Însă, aceste temeiuri nu și-au găsit confirmare la examinarea recursului menționat, nefiind stabilite presupusele erori de drept invocate de către recurent.

Sub aspectul situației de „*neîntrunire a elementelor infracțiunii*”, se înțeleg acele cazuri când s-a produs condamnarea persoanei, însă acțiunile acesteia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii respective (persoana nu este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura cauzală dintre acestea).

La caz, se constată că prin rechizitoriu inculpatei Sîrbu T. i-a fost înaintată învinuirea în baza art. 166 alin. (2) lit. b) CP.

Instanța de fond, examinînd cauza a ajuns la concluzia de a înceta procesul penal în privința lui Sîrbu T. în baza art. 166 alin. (2) lit. b) CP, deoarece fapta nu întrunește elementele infracțiunii, totodată, constatînd că Sîrbu T. este vinovată de săvîrșirea contravenției prevăzute de art. 335 din Codul contravențional, însă a dispus și încetarea procesului contravențional în privința ei, din motivul expirării termenului de prescripție privind tragerea la răspundere contravențională.

Ulterior, instanța de apel, rejudecînd cauza și cercetînd toate probele administrate în cauză și apreciindu-le obiectiv, a statuat asupra vinovăției inculpatei Sîrbu T., în baza art. 166 alin. (2) lit. b) CP, aplicîndu-i o pedeapsă în limitele sancțiunii normei stipulate, mai mult, aplicînd față de dînsa și dispozițiile art. 79 și 90 CP.

Or, Colegiul penal constată că instanța de apel, verificînd actele cauzei, corect a conchis că instanța de fond, deși a verificat circumstanțele săvîrșirii infracțiunii, n-a dat probelor administrate o apreciere legală și incorect a ajuns la concluzia privind reîncadrarea acțiunilor inculpatei, de la art. 166 alin. (2) lit. b) CP, în baza art. 335 din Codul Contravențional.

Privitor la calificarea acțiunilor săvîrșite de inculpată, instanța de recurs consideră corectă calificarea reținută în sarcina acestuia în baza art. 166 alin. (2) lit. b) CP, or conținutul probelor și valoarea lor probatorie a fost analizată în textul deciziei instanței de apel, iar temeiuri de a pune la îndoială veridicitatea acestor probe nu s-au stabilit, instanța de apel corect a încadrat juridic acțiunile lui Sîrbu T..

Astfel, se constată că, în cauză, s-au stabilit toate elementele componente ale infracțiunilor imputate inculpatei, inclusiv și scopul, pentru care inculpata a săvîrșit infracțiunea de privațiune ilegală de libertate în incinta farmaciei sale, situată pe str. Bulgară 78/17, mun. Bălți.

Potrivit doctrinei juridice, latura obiectivă a infracțiunii prevăzute de art. 166 CP, se realizează printr-o acțiune sau inacțiune a unui subiect, prin care unei persoane i se limitează dreptul de a se deplasa liber față de locul în care acesta se află de bunăvoie sau a fost atras în urma unor acte de înșelăciune.

Așadar, a priva pe cineva ilegal de libertate, înseamnă a lipsi persoana de posibilitatea alegerii sau schimbării libere și de sine stătătoare a locului de reședință sau de aflare temporară în alt loc. Privațiunea ilegală de libertate constă, de regulă, dintr-o singură acțiune/inacțiune - reținerea. Momentul consumării privațiunii ilegale de libertate se consideră momentul comiterii acțiunilor/inacțiunilor care exclud pentru victimă posibilitatea reală de a părăsi spațiul închis.

Latura subiectivă a infracțiunii respective se caracterizează prin vinovăție manifestată prin intenție directă.

La caz, se constată că, potrivit procesului verbal de audiere a învinuitei Sîrbu T., întocmit la 25 ianuarie 2010, aceasta declară că, „... *Eu am încuiat ușa, deoarece în prealabil am sunat la poliție, în oficiu de executare, însă nimeni nu mi-a răspuns și eu*

am văzut că cet. R. Bumbac a transmis o cutie cu medicamente nefiind scrisă în lista de sechestru.... Atunci eu văzînd acest fapt am ieșit după ajutor și am încuiat ușa.” Declarațiile date de învinuită au fost semnate de aceasta în prezența apărătorului său.

Ulterior, la etapa examinării cauzei de către prima instanță, inculpata și-a schimbat declarațiile sale, specificînd că: *„fiind emoționată a ieșit din farmacie și a trîntit ușa de la intrare, care probabil s-a încuiat deoarece a sărit fixatorul.”*

Față de considerentele anterior expuse, instanța de recurs conchide că corect au fost apreciate critic declarațiile inculpatei și a martorilor Punga Iu. și Racovschi E., care au afirmat că, anterior, același lacăt din cauza defectului a mai blocat ușa de la intrarea în farmacie, acestea fiind apreciate ca o tactică de apărare a inculpatei.

Nerecunoașterea vinei de către inculpată în comiterea infracțiunii imputate, nu poate servi ca temei pentru reîncadrarea acțiunilor acesteia în prevederile art. 335 din Codul Contravențional, dat fiind faptul că, în cursul judecării cauzei au fost administrate probe care confirmă cu certitudine vinovăția ei în comiterea infracțiunii de privațiune ilegală de libertate a părților vătămate, iar cele invocate de recurenți sub acest aspect sunt apreciate de către instanța de recurs, ca o modalitate de exercitare a dreptului de apărare, urmîndu-se scopul obținerii unei pedepse mai blînde în favoarea inculpatei.

În consecință, instanța de recurs nu constată prezența erorilor de drept ce ar genera casarea hotărîrii atacate sub aspectele invocate, deoarece soluția adoptată de către instanța de apel este întemeiată și motivată, măsura de pedeapsă aplicată inculpatei, este echitabilă în raport cu circumstanțele cauzei, cu personalitatea acesteia și pericolul social al infracțiunii săvîrșite, iar fapta comisă corespunde încadrării juridice a normei penale în baza căreia inculpata a fost condamnată.

13. Pentru aceste considerente, în temeiul art. 432 alin. (1) – (2) pct. 4) CPP, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocata Procopciuc Angela în numele inculpatei Sîrbu Tatiana și de însuși inculpată, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 02 octombrie 2013, în cauza penală privind-o pe Sîrbu Tatiana Teodor, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 19 martie 2014.

Președinte

Constantin Gurschi

Judecători

Ion Arhiliuc

Liliana Catan